

Ta najina ljubezen je preprosta. Lepa.
 Z nama prihaja na večer, ker imava rada,
 ker je ne sanjava,
 ampak med tisoč dnevnimi opravki
 od nje živiva.
 To je vrč čiste radosti
 z okusom tvojih ust,
 z milino tvojih rok,
 z zamolklo težo mojega telesa.

Tvoje prsi so dve krotki ptici,
 ki se ne umakneta, ker si vsa moja.
 In tvoja usta dajejo pogum za jutri,
 za delo in poštenost,
 ker so pogumna in poštena.

Ti najini večeri niso beg,
 del dneva so: kot jabolka na mizi,
 kakor kruh, kot Lenin,
 kot dela, ki so čista pred ljudmi.

Saša Vegri

USPAVANKE STRAHU I

Kakor kruh in jedi
jempljeta moje želje
in jih brezbrizno puščata kjerkoli.
Razsipljeta mi čas
po vseh kotih vrta
in me neutolažljivo kličeta,
kadar leze polž po poti
ali kak odpadel list
podoben čolnu.
Skrivam se pred njima
za navidezno brezčutnostjo,
ali preprosto
za vežnimi vrati,
da mi ne bi razmetala vsega,
kar hočem obdržati zase.
A sledita me
do ograje mojega pogleda
in se tam utaborita
pod jesensko nebo
in moje oči:
majhna, hrabra
in radovedna.
V trenutku
ju radovednost
prežene na rob pločnika
in tečeta za psom
ali avtomobilom,
kot da bi tekla v moje naročje.
In jaz tečem za njima,
zmedena in prestrašena,
tečem, a ju nikoli ne dohitim.